

∞ Zeep | Aflevering 4 ∞

Christian Deterink

Die nacht, terwijl de huichelachtige Klaartje zonder gewetensbezwaren naast haar man sliep, Marina van roem en fortuin droomde, en Berni onderuitgezakt onder de tafel haar roes uitsliep, was er één persoon heel actief.

Die persoon was Freek Sluijter. Zwetend stond hij te zwoegen op de door de maan verlichte bouwplaats van Brutus Barius. Hij verstouwde vele kubieke meters zand, sleepte met steigerpijpen en groef kuilen.

Is die man wel helemaal goed wijs...?, zult u zich afvragen, om in het holst van de nacht keihard te werken? Een gerechtigde vraag. Inderdaad was Freek niet helemaal goed wijs, of om dit beter te formuleren: hij was niet helemaal bij zinnen. Freek sliep.

Specialisten konden zich nadien, toen de rampspoed zich al voltrokken had, nog lang verbazen over die extreme vorm van slaapwandelen waar Freek aan leed. Praten in je slaap, Oké.

Rondlopen in je huis, vooruit. Maar in het diepst van de nacht steigerpijpen sjouwen in een slechtverlichte bouwput, nee! Daar konden de heren specialisten niet bij.

Maar het gebeurde wel. En niemand had het in de gaten. Barius' woning-in-aanbouw lag aan de rand van het stadje, in een bosrijke omgeving. Een entourage waar niemand die geen "death-wish" heeft zich echt graag 's nachts laat zien. Freek's nachtelijke bezigheden hadden maanden kunnen doorgaan zonder dat iemand het merkte.

Freek intussen werkte in een haast manisch tempo door. Nu begon hij de enorme steiger die hij opgebouwd had weer te demonteren, om vervolgens alle steigerpijpen van de ene kant naar de andere kant van het huis te slepen.

Tenslotte veegde Freek één keer met zijn hand door zijn haar en liep naar zijn huis. Dat was gelukkig niet ver weg. Volledig in trance ging hij zijn woning binnen, gooide in de badkamer wat water in zijn gezicht, kleedde zich uit en kroop weer bij zijn vriendin Frederique in bed.

Frederique liet niet merken dat ze niet sliep. Ze was al bijna wakker sinds Freek weg was, meer dan een uur geleden. Die Freek toch, dacht ze. Zo zorgzaam en bedachtzaam in het leven staand, dat hij 's nachts altijd even een ommetje moest maken om zijn zorgen te overdenken en te verzinnen hoe hij kon zorgen voor een onbezorgde toekomst voor hem en zijn vriendin.

Frederique glimlachte vertederd. Ze zou haar arme man morgen eens trakteren op een extra lekker ontbijtje!

Die ochtend was Freek weer even knorrig en humeurig als altijd, maar dat deerde Frederique niets. Ze wist hoe moeilijk haar man het had. Met een glimlach op haar gezicht diende ze hem

dan ook zijn boerenomelet op en beschouwde de bruuske en lompe opmerkingen die Freek maakte als niet gezegd.

Toen Freek later die ochtend de bouwplaats op slenterde, terwijl de rest van de werkploeg al aan het zwoegen was, deed hij weer net zo landerig, verveeld en nietsnutterig als altijd. Hij liep met een onverstaanbare groet langs zijn voorman en zocht naar een goed plaatsje waar hij even relaxed lekker in de ochtendzon zijn eerste peuk van de ochtend kon gaan roken. Het gesprek dat de voorman voerde met de uitvoerder interesseerde hem geen lor. Ons echter wel:

"Goh, herinner jij je dat we gisteren die steigerpijpen daar neergelegd hebben?", vroeg de voorman.

"Nee, maar Harrie zal het wel gedaan hebben, joh."

"Net zoals die vreemde kuilen zeker...", klonk het knorrig.

"Waarom niet? En laten we wel wezen: waar maken we ons druk over?"

De voorman knorde nadenkend. Toen zei hij geïrriteerd: "We weten in ieder geval zeker dat hij het niet gedaan heeft!" En hij wees naar Freek, die steunend op zijn ellebogen in het gras liggend aan een sigaret zoog.

Die ochtend waren Kitty, Jos en Martine gedrieën vroeg aanwezig in de geluidsstudio. Martine had blijkbaar die afschuwelijke ingegroeiende teennagel overleefd, maar liep nog wel steeds moeilijk. Met de andere twee dames was het beter gesteld, zij waren alleen nog enigzins slaapdronken en hadden een flinke hoeveelheid poeders en crèmes nodig gehad om hun wallen te maskeren.

Kovadda, de gewetenloze dief, stapte met een blij gemoed op de dames af.

"En dames, zijn jullie klaar je de vergeteltijd uit te zingen?", vroeg hij overdreven vrolijk. De dames keken hem niet begrijpend aan en mompelden maar wat terug voor de vorm. Klote, bedacht Kovadda zich, 'vergetelheid' staat natuurlijk niet in het Bimbo-woordenboek. Hij beseftte dat hij voortaan flink zou moeten snijden in de moeilijke woorden.

Kovadda pakte snel een stapeltje blaadjes en deelde deze uit aan de dames. "De songteksten", verklaarde hij, "misschien is het handig dat jullie die vast uit je hoofd leren" -dan kom ik over een uurtje of tien wel eens terug, voegde hij er in gedachten ironisch aan toe.

De dames zetten zich neder in enkele banken, omzichtig hun blote benen kruisend, hetgeen een zeer noodzakelijke bezigheid was gezien de lengte van hun rokjes. Kovadda spoedde zich inmiddels richting Kasper die zich al achter de knoppen in de geluidsstudio geposteerd had. Toen Kovadda binnenliep viel hem op dat Kasper wel erg schaamteloos door de ruiten de dames observeerde.

"Hé, wordt er nog gewerkt vandaag?"

Kasper bevochtigde zijn lippen, "Met Josje in de buurt doe ik alles. Ik zou voor haar drie doden willen sterven." "Bewaars die lijn maar voor één van die huilerige dweep-liedjes van je", knorde Kovadda geïrriteerd, "heb je de instrumentatie in gereedheid gebracht?"

Kasper's ogen begonnen te glinsteren en hij wist zelfs even zijn blik van Josje te verwijderen, "Oh, zeker. Ik ben misschien een beetje kwistig geweest met de violen, maar ik moet zeggen: het is weer briljant!"

"Brilljante pulp ja", mompelde Kovadda nadenkend.

"Briljant!", verbeterde Kasper hem beslist.

Kovadda kuchte. Hij keek peinzend om zich heen, en zei toen: "Laten we dan nu die single opnemen, dan kan die deze week nog uitgebracht worden en airplay krijgen."

"Whatever you say, boss", grijnsde Kasper bijna manisch, "laat die lekkere chicks maar binnenkomen!"

Arnold L. de Graaf stormde die ochtend volledig over toeren zijn huis binnen. Hij riep zijn vrouw. Geen antwoord. Hij stormde de trap op en vloog de slaapkamer binnen. Klaartje zat daar aan de make-up tafel haar neus te poederen naast het onopgemaakte bed. Vreemd, dacht Arnold nog even, dat bed maakt Klaartje altijd al op als we opstaan. Hij drong de gedachte echter meteen naar de achtergrond. Er waren belangrijker zaken.

"Klaar", zei hij overdreven hard, "je raad nooit wat er is gebeurd..."

"Je hebt een heldere gedachte gehad", klonk Klaartjes vlakke stem.

Arnold was maar even verbaasd om die opmerking, toen zei hij: "Nee, ik ben ontslagen! ONTSLAGEN !!! Geloof je dat nou: Ik, Arnold L. de Graaf, sterverslaggever, ontslagen?!" Klaartje hield wijselijk haar mond.

"Die E.O. affaire bleek toch iets minder erg dan ik had verwacht", verklaarde Arnold en hij kuchtte even, "sterker nog, er was niets van waar, zeiden ze. De jongens die hun verklaringen aan mij hadden gegeven wilden een geintje met me uithalen. De E.O. is zwaar over de zeik, iedereen trouwens..."

"Oh", zei Klaartje.

Arnold liep opgewonden om het bed. Zijn schoen bleef achter een boxershort steken. "Hé, sinds wanneer laat Klaartje was slingeren... en sinds wanneer draag ik boxers met Alfred J. Kwak motief", dacht hij. Hij hield het stuk ondergoed peinzend omhoog en zag niet dat Klaartje verstarde.

"Zou je dit niet eens opruimen, Klaar?", vroeg hij. Zijn vrouw had geen tijd om antwoord te geven toen hij al naar de badkamer liep. "Ach, ik zal het zelf wel even in de wasmand stoppen." Klaartje moest zich inhouden om niet opgewonden overeind te springen. Ze zag Arnold even later de douche in verdwijnen. In de badkamer hoorde ze hem gewoon doorbabbelen:

"Trouwens, je weet toch wel dat ik niet van zo'n opzichtig ondergoed hou?" Klaartje zette zich schrap. Ze verwachtte dat Arnold het elk moment zou ontdekken. Maar enkele seconden later stapte Arnold, al handenwringend en blijkbaar hevig nadenkend de slaapkamer weer binnen. Klaartje slaakte een zucht van verlichting.

"Hoe dan ook", verklaarde Arnold plechtig, "ze zijn nog niet van me af bij die Hoogburgsche Algemeene. Ik ga wel free-lancen. En ik ben juist op een geweldig onderwerp gestuit."

Er viel een stilte. Blijkbaar wachtte Arnold erop dat Klaartje zou vragen wat dat onderwerp wel niet zou zijn. "Wat?", vroeg ze dan ook obliqua.

"Heb je laatst die hoge winstcijfers van Barius Cosmetics gezien?", vroeg Arnold, "Complete waanzin. Ik ben ervan overtuigd dat daar zaken gebeuren die het daglicht niet kunnen verdragen. Fraude! Fraude, zeg ik je, Klaar. En ik zal dat uitvinden." Arnold sloeg met een vuist in zijn andere hand. Hij beende opgewonden door de kamer, "Sterker nog; ik zal nu met mijn onderzoek beginnen!" Hij drukte een vlugge kus op Klaartjes hals en beende met vastbesloten tred de slaapkamer weer uit.

Pas toen Klaartje hoorde dat de Lexus het oprit van hun huis afreed riep ze Arjen. Die stak een moment later zijn hoofd door de deuropening van de badkamer.

"Hoe kan hij je niet gezien hebben?", siste Klaartje.

Arjen haalde zijn schouders, "Ik stond achter het douche-gordijn". Hij liep poedelnaakt de kamer binnen en deed onder het lopen zijn boxer met Alfred J. Kwak motief aan.

"Trouwens, wat is er mis met mij ondergoed?", vroeg hij beledigd.

Gelukkig was de rij niet zo lang, bemerkte Berni Glor tot haar opluchting. Ze veegde een pluk vettig haar uit haar gezicht en sloot achteraan. Toen ze bij de band was zette ze hier de zes flessen wijn, drie flessen whisky, acht flessen jenever en het halve wit op.

Ze keek even op, en verstarde. Achter de kassa van de supermarkt zat Marina, blijkbaar met een nieuw permanentje. Vertwijfeld keek ze om zich heen. Nee, ze kon niet meer terug.

"Hé, hallo Berni, alles goed?"

Berni vermande zich en glimlachte dapper.

"Nou met mij niet", begon Marina en Berni wilde dat ze ter plekke door de grond kon zakken, "Arjen heeft mij gebruikt voor een reportage in het Zeeman-blaadje!" Marina liet de flessen langs de laser gaan.

"De klootzak", bracht Berni met geknepen stem uit, "Ga toch bij hem weg..."

"En dan?", vroeg Marina huilerig, "bij Sjon blijven? Die heeft de laatste tijd alleen maar aandacht voor zijn louche handeltjes..."

Dennis, de supermarkt-baas die Sjon hiermee hielp, liep toevallig net langs, maar hij deed of hij niets gehoord had.

Berni haalde haar schouders op, en stopte de flessen in haar oude boodschappen tas.

"Ik weet het niet meer", klaagde Marina door. Berni had intussen alles ingepakt en legde voldoende geld neer.

"Ik moet er vandoor", zei ze terwijl ze maakte dat ze wegkwam. Marina knipperde verbaasd met haar ogen.

"Hé, geef je een feestje vanavond, Berni?", riep ze haar na.

